

U VLAKU

Četvrtak je poslijepodne i Yara, Chiara, Antonio i Alysia se sastaju ispred željezničkog kolodvora. Odlučili su ići vlakom do Hlinskog, a Annin otac će ih odvesti od stanice jer nema direktne linije do Studnica. Kreću prema uredu za prodaju karata. “Pet karata do Hlinskog, molim vas.”

“Ispričavam se?”

“Pet karata do Hlinskog, molim vas.”

“Jedan smjer ili povratne?”

“Povratne, molim. Je li ovo direktna linija?”

“Na žalost, ne. Nemamo direktne linije odavde. Presjedate u Havlíčkův Brodu. Ali ne brinite, imate 35 minuta za presjedanje.”

“Razumijem. S kojeg perona kreće sljedeći vlak za Havlíčkův Brod?”

“Peron 3, pruga 7, za 20 minuta.”

“Prihvaćate li VISA kartice?”

“Naravno. To će biti 1,100 CKR, gospodine.”

U vlaku je bila gužva, ali uspjeli su naći prazan kupe. Na sljedećoj stanici vrata su se otvorila i mladić je pitao: “Dobrý den. Máte tu volno?”

“Oprosti, ali mi ne govorimo češki.” Antonio je odgovorio.

“Ah, oprostite, je li ovo mjesto slobodno?” – “Da, naravno.”